

ІСТИНИ
ДЖЕЙН
ОСТЕН

ГОРДИСТЬ
І УПЕРЕДЖЕНІСТЬ

Роман

Харків
«ФОЛІО»

2018

РОЗДІЛ I

Загальноновизнаною істиною є те, що одинак — та ще й при грубеньких грошах — неодмінно мусить прагнути одружитися.

Хоч як би мало було відомо про почуття та погляди такого чоловіка, коли він уперше з'являється на новому місці, ця істина настільки міцно сидить у головах навколишніх родин, що на новоприбулого дивляться як на законну власність тієї чи іншої дочки.

— Мій дорогоцінний містере Беннет, — якось звернулася дружина до свого чоловіка, — ви чули, що Недерфілд-Парк нарешті здається в найми?

Містер Беннет відповів, що не чув.

— А він-таки *здається* в найми, — знову мовила вона, — бо місіс Лонг щойно там була і все мені про це розповіла.

Містер Беннет промовчав.

— Невже вам нецікаво, хто найняв його?! — нетерпляче вигукнула його дружина.

— Ви якраз хотіли про це розповісти, тож я не заперечую.

Його слова прозвучали як заохочення.

— Так от знайте, любий мій, що — за словами місіс Лонг — Недерфілд винайняв якийсь багатий молодий чоловік з північної Англії. Він приїхав у понеділок у фаєтоні, запряженому четвериком, щоб обдивитись; і це місце настільки йому сподобалося, що він тут же про все домовився з містером Морісом: вселитися до Михайлового дня і прислати туди когось із слуг до кінця наступного тижня.

- А як його звать?
- Бінглі.
- Він одружений чи одинак?
- Ой, та, звичайно ж, одинак, любий мій! Одинак із великим статком: чотири чи п'ять тисяч на рік. Для наших дівчаток це просто знахідка!
- Не розумію, до чого тут вони?
- Вельмишановний містере Беннет, — відказала його дружина. — Ви мене просто вражаєте вашою нетямущістю! Невже незрозуміло, що я думаю про його одруження з однією з них?
- А він що — має намір одружитись і осісти тут?
- Намір? Дурниці! До чого тут це! Але цілком може статися, що він покохає когось із них, тож вам неодмінно треба зробити йому візит, як тільки він з'явиться.
- Я не бачу для цього слушного приводу. Чому б не з'їздити вам та дівчатам без мене, а може, взагалі нехай їдуть самі — і це було б навіть краще, бо ви такі ж гарні, як і вони, і з усього товариства містер Бінглі обере саме вас.
- Любий мій, ви мені лестите. *Колись* я дійсно була гарною, але тепер ні на що екстраординарне я не претендую. Коли у жінки п'ятеро дорослих дочок, то їй не слід перейматися власною красою.
- Гай-гай, у таких випадках жінкам уже зазвичай *нічим* перейматися.
- Але, голубе мій, чому б вам дійсно не сходити в гості до містера Бінглі, коли він тут з'явиться?
- Та кажу ж вам — немає приводу.
- Але ж подумайте про наших дочок. Лиш уявіть собі, як вдало можна було б прилаштувати одну з них! Сер Вільям і леді Лукас підуть неодмінно саме з цього приводу, бо інакше, ви ж знаєте, — вони не роблять візитів новоприбулим. Ви просто мусите піти, бо як же ми зможемо побувати там, якщо там не побуваєте *ви*?
- Не перебільшуйте. Не сумніваюся, що містер Бінглі й так буде радий вас бачити; а я ж надішлю йому з вами записку, в якій висловлю мою радісну згоду з його бажанням одружитися з тією з наших дівчат, яка сподобається йому найбільше, хоча я просто не зможу не замовити декілька добрих слів за мою маленьку Ліззі.

— Сподіваюся, що нічого такого ви не зробите. Чим вона краща за інших? Вродою їй далеко до Джейн, а веселою вдачею — далеко до Лідії. Та ви чомусь завжди віддаєте перевагу саме їй.

— Вони не потребують рекомендацій, бо не мають нічого такого, що можна було б вихвалити, — відповів чоловік. — Усі вони дурноверхі та неосвічені — як і інші дівчата. Ліззі ж дещо кмітливіша за своїх сестер.

— Містере Беннет, як ви можете так зневажливо відзиватися про власних дітей? Чи вам просто подобається навмисне дратувати мене? Ви зовсім не поважаєте мої слабкі нерви.

— Серденько, ви неправильно мене зрозуміли. Ваші слабкі нерви викликають у мене надзвичайну повагу. Вони — мої давні друзі. Останні двадцять років я тільки й чую, як ви з теплотою згадуєте про них.

— Ви просто не знаєте, як я страждаю!

— Однак я сподіваюся, що ви одужаєте і ще встигнете побачити, як сюди приїде сила-силенна молодиків із доходом чотирьох тисяч фунтів.

— Та нехай їх буде хоч двадцять — усе одно з цього ніякого пуття не буде, доки ви не відвідаєте їх.

— Даю вам слово, люба моя, що коли їх тут буде двадцять, то я неодмінно відвідаю їх усіх.

Містер Беннет являв собою настільки чудернацьке сполучення кмітливості, сарказму, стриманості й вередливості, що і двадцять років подружнього життя не вистачило його дружині, аби сповна зрозуміти його характер. Її ж власний характер зрозуміти було не так важко. Вона являла собою жінку недалеку, малоосвічену і примхливу. Коли бувала чимось невдоволеною, то удавала, що в неї нервовий розлад. Справою свого життя вона вважала видання заміж своїх дочок; його втіхою — ходіння по гостях та плітки.

РОЗДІЛ II

Насправді ж містер Беннет із нетерпінням очікував приїзду містера Бінглі. Мав давній намір відвідати його, хоча вперто запевняв свою дружину, що робити цього не збирається; тож вона

довідалася про це лише тоді, коли візит уже було зроблено. Про цей факт стало відомо таким чином. Спостерігаючи, як його друга дочка займається оздобленням свого капелюшка, містер Беннет раптом звернувся до неї з такими словами:

— Ліззі, сподіваюся, що містеру Бінглі це сподобається.

— Звідкіля нам знати, що *саме* сподобається містеру Бінглі, — незадоволено відповіла його дружина. — Ми ж до нього не збираємося.

— Але ж не забувайте, мамо, — сказала Елізабет, — що ми побачимося з ним на балу, а місіс Лонг обіцяла відрекомендувати його нам.

— Я не вірю, що місіс Лонг вчинить щось таке. Її самій треба двох племінниць заміж видати. Вона — егоїстична і нещира жінка, я її невисоко ставлю.

— І я теж, — мовив містер Беннет. — І я радий дізнатися, що ти не сподіваєшся на таку послугу з її боку.

Місіс Беннет не удостоїла його відповіддю, та не змогла стримати свого роздратування й почала шпетити одну з дочок.

— І чого ти так розкашлялася, Кітті?! Замокни, заради Бога! Пожалій хоч трохи мої нерви. Ти ж їх просто рвеш на шматки.

— Кітті кашляє без належної до вас поваги, — сказав її батько, — вона робить це явно невпопад.

— Можна подумати, що я роблю це для власного задоволення, — роздратовано відповіла Кітті.

— А коли має відбутися твій наступний бал, Ліззі?

— Через два тижні від завтрашнього дня.

— Ага, он воно як! — скрикнула її мати. — Але ж місіс Лонг повернеться лише за день до цього, тож виходить, що вона не зможе нам його відрекомендувати, бо сама не встигне познайомитися з ним.

— Значить, моя люба, тепер у *тебе* з'явиться нагода відрекомендувати містера Бінглі своїй подрузі.

— Та ні, містере Беннет, це неможливо; я ж сама з ним не знайома; і чому ви дражнитесь, га?

— Віддаю належне вашій обачливості. Двотижнєве знайомство — то дійсно дуже мало. За два тижні не можна до пуття узнати людину. Але якщо цього не зробимо ми, то це зробить

хтось інший; треба ж і місіс Лонг із її племінницями дати шанс, еге ж? Вона неодмінно сприйме це як вияв доброзичливості з нашого боку, тож якщо цей обов'язок не виконаєте ви, то його виконаю я.

Дівчата здивовано витріщилися на свого батька. А місіс Беннет тільки й спромоглася вичавити з себе:

— Це просто дурниця якась!

— Що ви хочете сказати вашим емоційним вигуком?! — скрикнув містер Беннет. — Ви вважаєте дурницею таку важливу процедуру, як знайомство?! Ось тут я з вами ніяк не можу погодитись. А ти що скажеш, Мері? Ти ж бо, наскільки мені відомо, — глибокодумна молода панна, ти читаєш розумні книжки й робиш із них нотатки.

Мері хотіла сказати щось дуже розумне, але не знала, як це зробити.

— Поки Мері збирає докупити свої думки, — продовжив він, — повернімося до містера Бінглі.

— Ваш містер Бінглі мені вже в печінках сидить, — скрикнула місіс Беннет.

— Дуже шкода таке чути; але чому ж ви раніше мені цього не сказали? Якби я знав про це сьогодні вранці, то не заходив би до нього. Вийшло недоречно, але я все ж таки зробив йому візит, і тепер вам ніяк не вдасться уникнути знайомства з ним.

Дами спочатку спантеличились, а потім прийшли у захват; саме на такий ефект містер Беннет і розраховував. Найемоційніше відреагувала на цю новину місіс Беннет, хоча потім, коли вляглося перше радісне збурення, вона оголосила, що тільки цього і чекала.

— Це так мило з вашого боку, мій любий містере Беннет. Але я не сумнівалася, що, врешті-решт, мені вдасться-таки вас переконати. Я знала: ви так любите наших дівчаток, що неодмінно зав'яжете це знайомство. Ой, яка ж я рада! Ви так вдало пожартували, що пішли до нього сьогодні вранці, а нам розповіли про це лише зараз.

— Тепер, Кітті, — сказав містер Беннет, — можеш кахикати, скільки тобі забажається. — Сказавши це, він вийшов з кімнати, бо втомився від захоплених вигуків своєї дружини.